

Undersøgelse af Folkenes Forbunds økonomiske Organisation.

Hvad Arbejdet i 1. Kommission angaar var det, allerede paa Grund af Spørgsmaalets Rækkevidde og den Uklarhed, der herskede med Hensyn til forskellige betydende Landes Stilling, klart, at det maatte støde paa store Vanskeligheder. Saalænge man fra fransk Side ikke var i Stand til at tage endelig Stilling, fortsatte Kommissionen Arbejdet med det af det økonomiske Udvalg udarbejdede Forslag, og Kommissionen blev i denne Anledning delt i 3 Underkommissioner, af hvilke Kammerherre Clan var Præsident for den ene. Underkommissionerne fik hver sit bestemte Omraade af det økonomiske Udvalgs Udkast til Undersøgelse.

Efter Dannelsen af det nuværende franske Ministerium blev der imidlertid fra fransk Side afgivet en Erklæring om, at man ikke mente at kunne gaa med til en Toldfred af den Art, som var planlagt i det økonomiske Udvalgs Udkast, en Erklæring, der naturligvis vakte stor Opsigt og bragte Konferencen paa et kritisk Punkt. Det var imidlertid ikke den franske Regerings Ønske, at der ikke skulde naas et Resultat; det man ønskede var, at der skulde findes et andet egnet Grundlag, som kunde føre Konferencen videre, og man udkastede i denne Forbindelse Tanken om en Aftale paa Basis af en gensidig Overenskomst om forudgaaende Forhandlinger, dersom noget Land skred til Ændring eller Forhøjelse af de Toldsatser, der ikke var fastlagt ved Handelstraktater, til hvilken Aftale Forbilledet fandtes i forskellige af de af Frankrig indgaaede bilaterale Overenskomster. Den saaledes udkastede franske Tanke fandt sit Supplement i et tidligere fremsat italiensk Forslag til en Aftale om Konsolidering af de bestaaende Handelstraktater, der indeholdt Toldbindinger, og det blev antaget som Arbejdsgrundlag af Konferencen, ikke mindst, fordi man, navnlig fra britisk Side, gik meget stærkt ind for, at det under Hensyn til Fremtiden var nødvendigt, at der naaedes et Resultat paa denne Conference.

Det franske Forslag, som under Kommissionens Forhandlinger nødvendigvis er undergaaet en Række forskellige Ændringer, er da det, der har dannet Basis for den nu tilvejebragte internationale Konvention. Af de Ændringer, som Forslaget siden er undergaaet, skal man navnlig fremdrage Spørgsmaalet om Undtagelser. Forslaget indeholdt oprindelig en Bestemmelse, gaaende ud paa, at man kunde undtage bestemte Varer fra den eventuelle Kon-

ventions Omraade, saaledes at Regeringerne for disse Varers Vedkommende, ikke var bundet til at lade de paagældende Toldsatser urørte. Det skyldes navnlig en fransk Lovgivning, som bestemmer, at den franske Regering ved Dekret uden Varsel vil kunne forhøje Satserne bl. a. for Landbrugsprodukter, navnlig Kvæg og Kød og Mælkeprodukter. Da man fra fransk Side havde udformet det Forbehold, man saaledes vilde tage, bevirkede dette, at Forbehold blev taget fra tysk og fra en Række andre Landes Side for samme Landbrugsvarer. Det blev i Kommissionen, ikke mindst fra dansk Side, stærkt fremhævet, at saadanne Reservationer, der saa at sige alle omfattede Landbrugsprodukter, kun kunde vække alvorlig Bekymring. Der blev fra dansk Side rejst Spørgsmaalet om det overhovedet var nødvendigt at tage disse Forbehold, saafremt man ved en Redaktion af Art. II (og Art. III.), jfr. nedenfor, fik dækket den paagældende transke Lovgivning. Denne Tanke antoges, saaledes at Konventionen, som den foreligger, ikke i sig indeholder noget Forbehold. Det laa i selve den fransk-italienske Idé, at Konventionen maatte gøre en Sondring mellem de Lande, som fører Tariftraktatpolitik, og de Lande, der fører Handelstraktatpolitik paa Basis af en autonom Tarif. Denne Gruppeinddeling af Staterne, der var meget stærkt gennemført i et fra belgisk Side fremlagt, senere forkastet, Konventionsudkast, maatte man naturligvis anse for mindre heldig, men da den har sit Grundlag i økonomisk-politiske Modsetninger var den vanskelig at komme udenom og i hvert Fald var den en uomgængelig Nødvendighed, saafremt man ønskede, at Konferencen skulde føre til et Resultat.

Den nu foreliggende Handelskonventions Hovedprincip er, at samtlige eksisterende Handelsoverenskomster de kontraherende Parter imellem gøres uopsigelige indtil 1. April 1931. For de Landes Vedkommende, der fører Tariftraktatpolitik, er det i Konventionens Art. II forudsat, at de muligvis maa se sig nødsaget til at forhøje enkelte af de ikke bundne Satser, men saafremt dette finder Sted, vil den af Staterne, hvis Interesser ved Toldforhøjelsen er blevet skadet, indenfor en vis Frist kunne anmode om Optagelse af Forhandlinger, og hvis disse ikke fører til noget, kunne opsige Konventionen.

Forsaavidt angaar de Lande, der fører deres Handelspolitik paa Grundlag af en autonom Tarif, jfr. Art. IV, er Forpligtel-